

Absolutul (Das Absolut)

Jeffersonville, Indiana, SUA
30 decembrie 1962

Mai întâi ne aplecăm capetele pentru rugăciune, înainte de a cerceta Cuvântul. Eu sunt sigur că sunt multe rugăminți în dimineața aceasta, astfel încât nu se pot enumera. În timp ce capetele noastre sunt aplecate, faceți cunoscută rugămintea voastră deosebită, care vă este pe inimă, prin ridicarea mâinii și spuneți: „O, Dumnezeu, Tu știi la ce mă gândesc eu acum!” DOAMNE Isuse, Tu vezi fiecare mână. Tu cunoști fiecare rugămintă despre care este vorba. Noi venim cu teamă acum la tronul Dumnezeului viu la care avem acces întreaga perioadă. Acolo este Dumnezeu Iehova și sângele lui Hristos este pe altar. Pe baza acestui sânge noi ne rugăm și vorbim cu El, care a spus: „*Dacă Îl rugați pe Tatăl, în Numele Meu pentru ceva, vi se va și da.*” O, Dumnezeu, ascultă-ne Tu în dimineața aceasta și răspunde la cererile noastre! Eu aduc rugăciunea mea împreună cu a lor astăzi înaintea Ta. Acceptă Tu. DOAMNE, aici au fost așezate batiste de la bolnavi și suferinzi. În Biblie ni se spune că batiștele și basmalele cu transpirație de la Pavel au fost puse peste cei bolnavi, prin care au ieșit duhuri necurate și au fost vindecate multe boli. Tată, noi știm demult că nu suntem un Pavel, dar suntem conștienți că nu a fost Pavel acela, ci Hristos în el. Tu ești același ieri, azi și în veci, conform Scripturii.

DOAMNE, acești oameni cred că se vor însănătoși când Îl rugăm pe Dumnezeu și punem batiștele peste bolnavi. Eu mă rog să fie așa, DOAMNE, când se vor pune batiștele peste ei. Așa cum ne este relatat, Israelul era pe calea indicată, spre țara făgăduită. Marea Roșie era o piedică pe calea aceasta.

O, Dumnezeu, Tu ai privit prin stâlpul de foc cu ochi pătrunzători, marea s-a înfricoșat și s-a retras și Israelul a trecut pe pământ uscat în țara făgăduită. DOAMNE, privește astăzi în jos prin sângele lui Isus. Tu ne vezi că lucrăm prin credință în dimineața aceasta. Fie ca pe Satana să-l cuprindă frica și să fugă. Fie ca pentru fiecare din cei prezenți și fiecare din cei peste care a fost așezată o

batistă, să se deschidă un drum și boala să cedeze, căci ei înaintea în țara făgăduită prin Duhul Sfânt, stâlpul de foc. Admite, DOAMNE. Bindecuvântează citirea Cuvântului și această adunare. Fie ca Duhul Sfânt să ia Cuvântul în dimineața aceasta și să-l împartă fiecăruia personal. DOAMNE, noi ne apropiem de ceva mare și puternic, despre care noi nu știm exact ce este. DOAMNE, inimile noastre sunt mișcate în mod deosebit. Noi ne rugăm acum și ne apropiem de Tine și de Cuvântul Tău cu un respect profund. Tu ai vrut să ne descoperi însemnătatea acesteia, căci noi ne rugăm în Numele lui Isus. Amin.

În dimineața aceasta vreau să citesc mai întâi două texte din Faptele apostolilor. Deschideți, vă rog, Bibliile voastre. Acum citim din cap. 26, vers. 15-20. *„Cine ești, DOAMNE?’, am răspuns eu. Și DOMNUL a zis: ‚Eu sunt Isus, pe care-L prigonești. Dar scoală-te, și stai în picioare; căci M-am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor, pe care le-ai văzut, cât și al lucrurilor pe care Mă vei vedea făcându-le. Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți.’ De aceea, împărate Agripa, n-am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești. Ci am propovăduit întâi celor din Damasc, apoi în Ierusalim, în toată Iudeea, și la Neamuri, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, și să facă fapte vrednice de pocăința lor.”*

În Fapte 23 citim vers. 11:

„În noaptea următoare, DOMNUL S-a arătat lui Pavel , și i-a zis: ‚Îndrăznește, Pavele; căci, după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot așa trebuie să mărturisești și în Roma.”

Fie ca Dumnezeu să dea bindecuvântarea Lui sfântă la Cuvântul sfânt pe care l-am citit mai înainte și pe care îl avem înaintea noastră.

Nu demult, am auzit pe cineva folosind cuvântul „absolut”. Eu m-am gândit: „Acesta este un cuvânt foarte frumos.” Eu l-am auzit deseori. Este folosit de multe ori. Eu am căutat cuvântul „absolut” în dicționarul Webster. Acesta este explicat astfel: „desăvârșit în sine; nemărginit în puterea lui, original, definitiv” și „definitivul” este „Amin”! După aceea nu mai vine nimic. Absolutul conține putere

nemărginita în el. Acest cuvânt include în sine desăvârșirea, acestuia nu i se mai poate adăuga nimic. Eu m-am gândit: „Este ceva minunat. Este un cuvânt minunat.” Un cuvânt este „un gând adus la exprimare”. Mai întâi este un gând. Apoi devine un cuvânt, căci înaintea cuvintelor voastre sunt întotdeauna gândurile.

Dacă vorbim în limbi, noi nu producem gânduri. Este Însuși Dumnezeu care formează gândurile și le vorbește prin buzele noastre. Noi nu producem gânduri la vorbirea în limbi și nu știm ce spunem atunci când este inspirat. La fel, nici în tălmăcire nu știți ce spuneți. Voi o spuneți pur și simplu. Vedeți, Dumnezeu înfăptuiește. Nici la proorocie nu aveți nevoie de gândurile voastre proprii, ci Dumnezeu își exprimă propriile Lui gânduri, altfel voi ați spune ceva asupra căruia vă faceți gânduri. Cuvântul „absolut” este definitivul. De aceea eu sunt de părere că fiecare trebuie să aibă acest definitiv. În spatele acestor rezultate mari era acest absolut. Indiferent ce este, dar acest absolut este în spate. Fiecare om care vrea să realizeze ceva, trebuie mai întâi să aibă un astfel de absolut. Este acest definitiv care va trece prin toate, până când ați ajuns la acest „absolut”, la „Amin”, „la tot ce cuprinde”. Voi trebuie să aveți ceva de care puteți ține tare. Cu alte cuvinte, este ancora definitivă pentru fiecare realizare. Poate veți trece prin lucruri diferite până ajungeți la locul de ancorare, dar pentru toate există „definitivul”, „Aminul”. Voi nu puteți trece prin viață fără să aveți această ancoră.

Înainte de a vă căsători, trebuie să vă gândiți temeinic până va hotărâți. Motivul pentru această hotărâre trebuie să fie dragostea pentru soția sau soțul vostru. Poate ea nu este așa de frumoasă ca nevasta altuia, dar ceva v-a plăcut la ea. Chiar dacă ea sau el nu arată așa de bine, dar voi aveți nevoie de acest absolut pentru decizia voastră. De aceasta să vă țineți. Dacă nu este aceasta, atunci mai bine să nu vă căsătoriți. Voi aveți pur și simplu nevoie de certitudinea absolută.

Noi ne gândim la mulți din Biblie care au avut un astfel de „absolut”. Noi am putea să luăm toți acești oameni și să vorbim două săptămâni despre ei și vom atinge abia suprafața. Noi vom cerceta unele lucruri din Biblie care au avut un astfel de „absolut”.

Priviți spre Iov. El a avut un absolut. Totul mergea pe dos în viața acestui bărbat neprihănit. Noi nu am îndrăzni să spunem că el nu a fost neprihănit, căci Dumnezeu a spus că el a fost. Nu există nici un om

pe pământ ca Iov. El era desăvârșit înaintea lui Dumnezeu. El știa aceasta, căci el avea acest definitiv. El avea absolutul când i s-au întâmplat toate acestea, când a venit boala peste el și a fost bănuit că a păcătuit și a greșit. Apoi au venit și prietenii lui, episcopii (care trebuiau de fapt să-l mângâie), dar în loc să-l mângâie ei au încercat să-l învinuiască de păcat, pentru că Dumnezeu a procedat în felul acesta cu el. Copiii lui au fost uciși, turma lui a fost lovită de fulger. Totul mergea pe dos. Chiar și viața lui personală era în pericol. El ședea pe cenușă, plin de bube din cap până-n picioare. Chiar și nevasta lui, mama copiilor lui, a spus: „Blestămă pe Dumnezeu și mori!” Dar cu toate aceste lucruri Iov avea absolutul.

O, dacă ne-am putea ține de absolutul Cuvântului în vremuri de boală. Iov știa că el a împlinit voia lui Iehova și că a rămas stabil în credință. Dacă am face și noi la fel. Iehova a cerut o jertfă de ardere pentru păcate. Iov a adus-o pentru sine și familia lui. Asta a fost ce a cerut Dumnezeu. Poate voi spuneți: „Eu aș dori, ca aceasta să fie tot ce ar cere El astăzi de la noi.” Este și mai puțin, și anume credința în Cuvântul Său. Dacă faceți Cuvântul Lui absolutul vostru, atunci puteți cere fiecare făgăduință din Biblie și să ancorați sufletul vostru în ea, chiar și când valurile v-ar arunca încolo și înapoi. Voi sunteți ancorați în absolutul vostru.

Iov a rămas statornic. Când „mângâietorii” lui l-au bănuit de păcat, el a știut că era fără vină. El era neprihănit, căci el a împlinit voia lui Iehova. Când i s-a spus că copiii lui sunt morți, altcineva a venit și i-a spus: „Cămilele tale au fost lovite de fulger și au ars.” Vedeți, ce argument aveau cei fără mângâiere. Ei puteau spune: „A venit foc din cer, Iov, aceasta este dovada că tu...” Aceasta nu dovedește nimic: „Iov, dacă tu ai fi un om neprihănit, atunci El nu ar fi lăsat să moară copiii tăi.” Dar Iov știa că el a făcut numai ce este drept. El ținea tare de aceasta. El știa că a făcut exact ce i-a spus Dumnezeu. El a fost absolut sigur.

Când a ajuns încercarea la punctul culminant, el a observat că absolutul său era ancorat tare și frânghia nu mai era desprinsă, ci întinsă. Duhul a venit peste el. El era un prooroc. El s-a ridicat și a spus: „Eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește!” Amin. Vedeți, el era legat de absolutul lui. El avea contactul. El știa că procedează corect și că

într-o zi va fi totul descoperit. ”Eu știu că Mântuitorul meu trăiește și că El va sta pe pământ la sfârșitul zilelor. Chiar dacă viermii îmi vor mânca trupul, eu Îl voi vedea pe Dumnezeu în trupul meu.” El știa că absolutul lui era ancorat.

Avraam avea absolutul când a venit din Babilon, unde a fost construit turnul, la Sinear. Acolo el a locuit împreună cu tatăl său ca țăran. Într-o zi când era la lucru, Dumnezeu i-a vorbit la vârsta de 75 de ani. Soția lui, Sara, era de 65 de ani, dar nu le-au fost dați copii. Apoi i-a vorbit Dumnezeu și a spus: „Tu vei primi un fiu prin Sara, dar ieși din casa tatălui tău și din rudenia ta.” Făgăduințele lui Dumnezeu sunt întotdeauna în legătură cu o condiție. La aceasta trebuie să fiți atenți. Indiferent cât de bine stați pe făgăduință. De aceasta este legată întotdeauna o condiție. Cum am putea trece cu acest gând prin întreaga Scriptură? Depinde de condiție. Voi puteți fi corecți, dar fiecare făgăduință este legată de o condiție, așa ca alegerea dinainte, etc.

Fiți atenți! Avraam credea în Dumnezeu și i-a fost socotit ca neprihănire. Ce neobișnuit ar fi aceasta pentru o lume civilizată, să întâlnești un bărbat (75 de ani) și o femeie (65 de ani) cu această pretenție, care nu au avut de ani de zile relații unul cu altul. Dar el avea absolutul. Nimic nu îl putea mișca. Luni și ani au trecut, dar absolutul lui era ancorat, căci Dumnezeu i-a vorbit. Absolutul lui a rezistat 25 de ani.

Biblia relatează din viața lui în Rom. 4, 18-25, că Avraam nu s-a lăsat influențat, prin necredință, în legătură cu făgăduința lui Dumnezeu, ci el a devenit tot mai tare prin credință și i-a dat slavă lui Dumnezeu. V -ați gândit vreodată cum a fost posibilă aceasta? El a fost absolut sigur. Singura condiție era ca el să se despartă de rudenia lui (Gen. 12, 1). Dumnezeu l-a putut binecuvânta numai după ce s-a despărțit. El a părăsit casa părintească, dar l-a luat pe Lot cu el. Dar și de el trebuia să se despartă Avraam. Apoi Dumnezeu i-a vorbit și a spus: „EU îți voi da întreaga țară.” Condiția pentru împlinirea acestei făgăduințe a fost ascultarea. Așa este întotdeauna cu Dumnezeu și Cuvântul Lui. Noi vrem să-l observăm acum pe Moise, care a fost mai întâi un prooroc care a fugit. Dumnezeu l-a ocrotit. El a fost crescut în palatul lui faraon și a primit sigur cea mai bună școală teologică.

Mai întâi, el a ucis un bărbat (Exod 2, 11-14). El s-a spriat și a

fugit. De ce? El nu avea încă absolutul. El avea numai ceea ce i-a relatat mama lui ca mărturie despre nașterea lui. El a fost un copil deosebit. Mama lui i-a povestit sigur despre aceasta. El a citit sigur sulurile de pergament în care era scris că Dumnezeu va cerceta poporul Său și îl va elibera. El a recunoscut că a sosit vremea, așa cum o recunoaștem și noi acum. Noi știm că ceva este pe cale să se întâmple. Moise a știut că timpul eliberării a sosit. El a mai știut pentru ce a fost ales. Dar el nu avea încă absolutul lui. Într-o zi, în timp ce el era în pustiu și aproape că uitase însărcinarea lui, i-a apărut Dumnezeu într-un rug aprins și i-a vorbit: „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile.” Dumnezeu s-a gândit la făgăduința lui, a venit jos să-i elibereze și i-a poruncit lui Moise să meargă în Egipt. Moise a răspuns: „Eu nu pot să vorbesc bine. Eu nu o pot prezenta bine, ei nu mă vor crede.”

DOMNUL a spus: „Ce ai în mâna ta?” El a răspuns: „Un toiag.” DOMNUL a spus: „Aruncă-l pe pământ”, și el a devenit șarpe. EL a spus mai departe: „Prinde-l de coadă!”, și el a devenit din nou toiag. EL i-a dat siguranța, confirmarea. Dacă Dumnezeu dă un absolut, atunci dă întotdeauna confirmarea la absolut. Atunci Moise a aruncat toiagul său înaintea lui faraon și a vrăjitorilor, care la fel, și-au aruncat toiagele. Moise nu a fugit de acolo și nu a spus: „Poate am procedat greșit”, sau poate este trucul unui vrăjitor ieftin. El a știut că s-a întâlnit cu Dumnezeu. El stătea acolo sigur. El a făcut exact ceea ce i-a spus Dumnezeu. Și lov a făcut exact ceea ce a cerut Dumnezeu de la el. Moise a împlinit poruncile Lui. Apoi el a fost liniștit și a văzut slava lui Dumnezeu.

Moise a fost legat de însărcinarea, de absolutul său. El era fără griji. Șarpele lui a înghițit ceilalți șerpi. El a fost legat de absolut. Dumnezeu a spus, după eliberarea israeliților, că trebuie să-I aducă jertfe pe muntele acesta. Dușmanul va încerca totul să va îndepărteze de la acest absolut.

După ce au ieșit din Egipt, ei au fost încercuiți, Marea Roșie era în fața lor și pe ambele părți erau munți. Ei au trecut prin vale și au ajuns până la Marea Roșie. Armata lui faraon era după ei. Pentru ei nu era nici o posibilitate de scăpare. Gândiți-vă în ce situație se aflau ei.

Vedeți, Satana este cel care vă aduce într-o situație în care nu mai știți ce trebuie să faceți. Dar gândiți-vă că atunci când sunteți legați de absolutul vostru se va întâmpla ceva. Moise a știut că Dumnezeu i-a făgăduit: „Voi Îmi veți sluji pe muntele acesta după exodul vostru. Eu voi veni și îi voi elibera prin tine și îi voi aduce dincolo, în țară.” Moise a ținut tare de aceasta. Dumnezeu a trimis un vânt din răsărit, a împărțit apa, astfel încât ei au putut merge pe pământ uscat. Acesta a fost un absolut.

Noi am putea continua cu exemple din Scriptură. Daniel, la fel ca și Sadrac, Meșac și Abed Nego, a avut un absolut. David avea absolutul lui. Toți au avut absolutul lor.

Și Pavel a avut despre ceea ce am citit. El L-a făcut pe Hristos punctul central în însărcinarea lui. Acesta a fost absolutul lui. De aceea lui nu i-a fost teamă ce va zice Agripa. El stătea acolo și depunea mărturie înaintea împăraților și conducătorilor poporului, așa cum îi spusese deja Dumnezeu. El avea un absolut și relata despre apariția cerească. El nu a fost neascultător acestei chemări cerești, nici nu a subapreciat-o, ci a ținut tare de aceasta și a împlinit însărcinarea lui, căci pentru el era absolutul. Hristos, punctul central al vieții voastre, este absolutul vostru.

Pentru Pavel , aceasta însemna foarte mult, pentru că el s-a întâlnit cu DOMNUL față-n față pe drumul Damascului. Vedeți, El era învățat în Scriptură, dar singura lui ancoră pe care o avea era soborul care îl sprijinea și poate o diplomă a unui mare învățat. În domeniul său el era un om mare, dar mișcat încolo și încoace, căci absolutul său era atât de tare pe cât era organizația lui. El, fiind fidel organizației, era ocupat să prindă creștini ca să-i distrugă. El a fost prezent și când a fost ucis Ștefan.

În viața lui de mai târziu proorocul Agab i-a spus că el va suferi în Ierusalim și va fi legat. Pavel a știut aceasta. El nu a fost pregătit numai să depună mărturie în Ierusalim, ci să și moară pentru Isus Hristos. El știa ce le-a făcut celorlalți. Râvna lui era să-și pecetluiască mărturia cu propriul sânge și să moară ca martir, deoarece el însuși a fost prezent la moartea unui martir.

El era împuternicit pe drumul înspre Damasc. El a învățat în religia iudaică la picioarele marelui învățat Gamaliel. În ciuda acestei

educații, el nu avea aptitudinea să facă ce este corect. Dintr-o dată l-a înconjurat o lumină, și o voce a răsunat asemănătoare cu un tunet. El a căzut la pământ. Apoi el s-a uitat în sus și a văzut lumina strălucitoare care l-a orbit. Aceasta a fost ceva neobișnuit. Saul a văzut lumina, pentru el a fost o astfel de realitate încât a orbit. El nu a mai putut vedea, era total orb, după ce strălucirea stâlpului de foc i-a luminat fața. Apoi a auzit vocea spunând: „Saule, Saule, de ce mă prigonești?” El a răspuns: „Cine ești Tu, DOAMNE?” Vocea a spus: „EU sunt Isus, pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș. Scoală-te, intră în cetate, și ți se va spune ce trebuie să faci .” După aceea s-a dus în Damasc.

Acolo trăia un prooroc numit Anania căruia i-a fost arătat într-o vedenie ce trebuie să facă. El a venit la Saul, a pus mâinile peste El și a fost vindecat. El s-a ridicat, a chemat Numele DOMNULUI, s-a lăsat botezat, căci El primise iertarea păcatelor. Acum el avea absolutul lui și era un om transformat. El a călătorit din loc în loc, de la biserică la biserică pentru a rezidi ceea ce a încercat să distrugă.

Câtă nevoie au creștinii din diferitele națiuni în timpul acesta de un astfel de absolut! Acei care sunt legați prin dogme, tradiții și învățături omenești, încearcă să descalifice Cuvântul lui Dumnezeu, spunând că nu ar fi același ieri, astăzi și în veci. Ei au nevoie de un absolut, o trăire cu Dumnezeu viu care vindecă boli, care învie morții, scoate dracii; cum s-a întâmplat cu Seul pe drumul Damascului. Acesta este un absolut adevărat. Pavel știa că s-a întâmplat ceva. Nimeni nu i-o putea lua. Indiferent ce se întâmpla. Hristos devenise punctul central al vieții sale. Viața de acum era o altă viață.

Vedeți, el era religios. Acum vreau să vă întreb pe voi care sunteți prezenți, și pe voi din toate națiunile de sub cer, de pe acest pământ, care veți asculta predica prin traducător, mai ales pe conducătorii religioși care sunt numai cunoscători ai Bibliei, cum este cu absolutul lor. Aveți această trăire, sau nu lăsați valabilă fiecare expresie și tăgăduiți Cuvântul lui Dumnezeu, că astăzi este așa de adevărat pentru Biserică la fel ca și atunci? Încredeți-vă numai în distincțiile voastre academice sau indiferent ce aveți. Bazați-vă pe organizațiile voastre care spun că zilele minunilor au trecut, că nu există vindecare divină și nici botez cu Duh Sfânt pentru oamenii din zilele

acestea, așa cum a fost de Rusalii.

Dragi frați și surori, dacă nu aveți mai mult de atât, atunci aveți sigur nevoie de o trăire ca pe drumul Damascului. Voi trebuie să vă întâlniți cu Dumnezeu cel viu, nu să vă aranjați ceva în gând, nu să zidiți pe o simțire, ci aveți nevoie de o trăire temeinică cu Dumnezeu.

Același Isus care a umblat în Galileea, trăiește astăzi și în veci. El este același ieri, astăzi și pentru totdeauna. Acesta este un absolut. Voi nu trebuie să acceptați ce spune altcineva. Voi înșivă știți aceasta pe baza trăirii și nu din cauza unei mișcări sentimentale. Și dacă voi ați avut o trăire biblică, fiți atenți, dacă cineva încearcă să pună sub semnul întrebării făgăduința, spunându-vă: „Toate aceste lucruri au fost numai mai demult.” Luați și cercetați totul cu Scriptura. Acesta este planul situației - schița. Dacă o casă nu este construită după desen, atunci constructorul trebuie s-o construiască din nou. Trebuie să ne orientăm după schiță. Indiferent câtă experiență aveți, dacă este ceva în voi care vă spune că Biblia nu este adevărată, că puterea lui Dumnezeu nu se descoperă, că apostolii, proorocii, învățătorii, păstorii și evangheliștii, la fel și darul Duhului Sfânt, nu mai sunt ca atunci, ca în timpul apostolilor de la Rusalii, atunci ceva nu este în ordine, vouă vă lipsește absolutul. Atunci voi sunteți legați de dogme în loc de Cuvântul lui Dumnezeu, căci El a spus: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” Fiți atenți, din ce constă absolutul vostru. Poate sunteți siguri că aveți relații bune cu predicatorul sau cu prefectul, în contact bun cu episcopul sau cu un alt bărbat mare al bisericii. Dar absolutul vostru trebuie să devină Isus Hristos, căci: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” Descoperire duhovnicească și a recunoaște cine este El.

Dacă veți primi aceeași trăire ca Pavel, atunci veți avea același absolut pe care l-a avut el. O viață schimbată cu Hristos în punctul central, deși voi ați avut poate mai înainte o viață religioasă. Eu am auzit oameni spunând:

„Noi suntem foarte religioși.” Dar aceasta nu are nimic a face. Eu am observat multe religii. Foarte supuși. Deseori mai sinceri decât aceia care depun mărturie pentru creștinism. Dacă de exemplu o mamă își ia copilul ei mic și-l aruncă unui crocodil, și numai din dragoste pentru zeii ei, atunci eu mă întreb unde rămâne devotamentul

creștinilor. Dacă un bărbat se chinuie singur cu un cârlig de fier și apoi trece prin focul de cărbuni încolo și înapoi numai pentru a-i aduce dumnezeului (zeilor) o jertfă, atunci mă întreb unde rămâne creștinătatea. Să nu vă gândiți că devotamentul este totul. Nu este.

Devotamentul este corect, dacă este folosit în mod corect.

Dacă un doctor face o greșală și el nu vă prescrie sau vă dă medicamentul corect, deși el este sincer, atunci v-ar dăuna. Și voi poate luați medicamentul cu încredere, dar totuși ați suferi cea mai mare daună a vieții voastre. Vedeți, voi trebuie să știți exact ce faceți. Tot ce este în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu, indiferent ce este, de cât timp există deja, este totuși pe dos. Petru a dat de Rusalii o rețetă veșnic valabilă spunând: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci fângăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema DOMNUL, Dumnezeuul nostru.” Aceasta este prescripția corectă, veșnic valabilă.

Unui farmacist neatent i se poate întâmpla să dea un medicament pe care nu l-a preparat cu grijă conform rețetei doctorului. Chiar și cantitățile prescrise trebuie luate cu atenție. Dacă nu este destul, nu ajută, dacă se ia prea mult, atunci dăunează.

Așa este și cu rețeta prescrisă a lui Dumnezeu. Indiferent ce spune unul sau altul, să nu credeți, ci țineți-vă singuri exact de Cuvântul scris. Așa este corect. Țineți-vă de acesta. Există cei care spun că botezul trebuie să fie făcut sub forma de stropire. Apoi sunt alții care susțin că titlurile Tată, Fiul și Duh Sfânt trebuie exprimate. Dar ambele nu sunt de găsit în practica biblică. Nu există nici un text în Biblie unde cineva a fost botezat altfel de Rusalii, decât în Numele lui Isus Hristos. Aici este valabil să stabilim în ce fel a introdus biserica romano-catolică o dogmă care a devenit tradiție.

Dar, observați, în mijlocul tuturor acestor lucruri, prescripția biblică rămâne valabilă. Atâția copiii ai lui Dumnezeu suferă, pentru că nu ascultă de ceea ce a fost dat ca prescripție de la început. Voi aveți absolutul vostru numai după ce sunteți ancorați în Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta nu poate da greș, nu religiozitate, ci o viață care are ca punct central pe Hristos. Atât de mulți dintre noi nu îl au pe Hristos

că punct central în viața lor.

Dacă Hristos a devenit punctul central al vieții voastre, atunci faceți lucruri pe care nu le-ați putea face fără El. Aceasta face ca voi să procedați altfel. Eu sunt de părere că voi procedați conform călăuzirii Duhului Sfânt. Devine realitate. Este adevărat. Dacă vedeți pe cineva care se comporta urât, voi știți că ei poartă numai o mască. Ei încearcă să imite adevărul.

Dacă vedeți o bancnotă falsă de un dolar, atunci știți că a fost copiată după una adevărată. Dacă vedeți ceva copiat, atunci știți imediat că poate să fie numai umbra de la adevăr. A fost numai copiat după cel adevărat.

Aceasta vă determină să faceți lucruri pe care nu le-ați face de obicei. O, este ceva puternic. Voi sunteți siguri și aveți acest absolut. Voi nu vă orientați după experiența altuia. Din cauza aceasta a devenit așa cu creștinii, ca și cu copiii la școală care copiază unul de la altul. Dacă primul a socotit greșit, atunci toți ceilalți care au copiat, la fel, au un rezultat greșit. O, nu copiați nimic, ci întâlniți-vă cu El personal!

Ieri am vorbit cu fiul prietenului meu vechi, Jim Poole, cu care am mers la școală și am crescut împreună. El este un bărbat bun. Noi ne rugăm în continuu ca tatăl lui să-l trăiască pe Hristos și să devină credincios cu adevărat. Noi am vorbit cum l-am trăit pe Dumnezeu în pădure, în natură. Acolo Îl puteți găsi, căci El este Creatorul și este în creațiunea Lui.

Eu îmi mai amintesc că Jim și cu mine mergeam împreună la vânătoare. Noi treceam cu bicicletele noastre pe lângă cimitir pe întuneric (noi aveam desigur o frică îngrozitoare), dar nu vroiam să rămânem fără înghețată. El citea cu plăcere povești despre vânătoare și punerea de capcane. Eu stăteam acolo și mă gândeam că acesta ar fi visul meu să am o șură în munți ca să pot merge la vânătoare. Atunci eram de circa 14 ani.

După ce mi-a citit Jim, eu am spus către el: „Asta a trăit-o altcineva. Eu personal vreau să trăiesc aceasta. Eu vreau să fac experiența aceasta.” Când am venit la Hristos, eu nu mă puteam baza pe experiența altuia, ci trebuia s-o trăiesc personal.

Ca băiat, am citit poveștile despre vestul sălbatic, aveam dorință să trăiesc aceleași lucruri și să mă identific cu eroii. Dar într-o zi am

luat în mână prin har o carte adevărată, Biblia. De atunci cântarea și dorința mea este să fiu că Isus. Deja aici pe pământ am dorința să fiu că El. Eu nu vreau să fiu episcop sau altceva mare în biserică, nici papă sau preot. Eu vreau să fiu ca Isus.

La citirea Cuvântului Său se întâmplă ceva. Voi sunteți transformați. Este absolutul vostru.

Este o cerință în inimile voastre să fiți ca El.

Absolutul pentru un creștin este ca o ancoră pentru un vapor. Da, voi trebuie să aveți acest absolut. Dacă Hristos a devenit absolutul vostru, atunci sunteți ancorați. Dacă marea este furtunoasă și vaporul este în pericol de scufundare, vă rămâne speranța să ancorați. Chiar dacă vaporul se clatină înapoi și încolo, ancora îl ține pe loc. Voi știți că noi avem o cântare: „Ancora mea ține.”

Când a trecut odată un bărbat pe lângă un băiat care avea un zmeu (pasăre de vânt), el l-a întrebat ce face. El a răspuns: „Eu ridic zmeul în vânt.” Apoi a întrebat mai departe: „Ce ai în mâna ta?” El a răspuns: „Frânghia.” După aceea a întrebat: „Unde este zmeul? Eu nu îl văd. De unde știi că zmeul tău s-a ridicat?” La aceasta a răspuns: „Eu pot să simt la frânghie.” La capătul frânghiei era absolutul. El a fost sigur, căci zmeul era absolutul lui, deși bărbatul în vârstă nu-l putea vedea, totuși băiatul ținea frânghia bine în mâini.

Așa este cu un om care este născut din nou prin Duhul Sfânt. El a prins ceva care era ancorat dincolo. Furtunile nu îl mișca. El știe că va fi totul bine, căci este ancorat. Fiecare dintre noi se afla într-un vapor mic, care plutește pe valurile vieții.

Cum a spus poetul:

„Viața nu este un vis gol,

Sufletul care doarme nu este mort. Lucrurile nu sunt ceea ce par,

Viața este realitate! Viața este serioasă! Mormântul nu este țelul final;

Ce a venit din pământ, trebuie să devină pământ, dar aceasta nu este destinat pentru suflet.”

Eu găsesc că aceasta se potrivește.

Noi am ieșit în larg cu vaporul nostru. Hristos este cu noi și le poruncește furtunilor timpului. Dacă furtunile ne aruncă încolo și înapoi, noi suntem bucuroși că ne-am pus ancora dincolo, care ține

întotdeauna. Nici moartea nu ne poate smulge de acolo. Voi sunteți ancorați în absolut. Hristos este ancora noastră. Ce este El? El este Cuvântul.”La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi.”

Dacă știm că procedam exact conform Cuvântului și că învățătura noastră este desăvârșită conform Cuvântului –nimic luat sau adăugat, numai Cuvântul; vedem aceleași rezultate ca la cei care au fost ancorați în Cuvânt. Dacă se descoperă aceasta în viața noastră, atunci ancora noastră este fixată. Viața lui Hristos este în voi cum a fost în Hristos, căci Dumnezeu a fost în Hristos și a împăcat lumea cu Sine. Voi vedeți că însuși Dumnezeu păzește în voi Cuvântul Său. Se întâmplă aceleași lucruri pe care le-a făcut Isus, căci este viața Lui în voi.

Isus a spus: „Cine crede în Mine (nu cine se face că crede), ci cine crede în Mine, va face lucrările pe care le-am făcut Eu.” De ce? Noi suntem ancorați în aceeași stâncă.

Ce este stânca? Întotdeauna este Cuvântul. În aceasta sunteți voi ancorați.

Acesta este pentru voi așa cum Steaua Nordului este pentru cei care se pierd pe mare; voi știți că există multe stele, dar singura stea adevărată care nu se mișcă este Steaua Nordului, căci ea se află în centrul pământului. Indiferent unde vă aflați, Steaua Nordului este întotdeauna în același loc.

Vedeți, multele stele au calea lor. Dar fiecare marinar și fiecare om care merge în păduri la vânătoare, se orientează după Steaua Nordului. Pentru voi este ca un compas. Vedeți, compasul vostru nu vă conduce spre Marte sau Jupiter, ci întotdeauna spre nord. În cazul acesta este absolutul vostru.

Fiți atenți la absolutul vostru! Eu mă simt foarte bine și vreau să vă spun acum ceva. Așa cum un compas adevărat va arăta întotdeauna spre nord, așa sunt conduși cei care au primit Duhul Sfânt numai spre Cuvânt. Ei nu sunt conduși niciodată spre o denominațiune, o dogmă sau spre altceva. Ei sunt conduși drept înainte spre Cuvânt.

Vedeți, este ceva care pulsează în om. Dacă voi vedeți Steaua dimineții, pe Isus Hristos, Cuvântul, atunci Duhul Sfânt care este în voi

nu vă va lăsa să alunecați nici în stânga și nici în dreapta. El este singurul care vă poate călăuzi. El a venit să ia lucrurile lui Dumnezeu, să ni le arate și să ni le descopere. Căci Isus a spus: „El va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi. El vă va descoperi chiar și viitorul. Nouă ne sunt arătate lucruri înainte de a se împlini. El va lua ceea ce am zis eu și vă va arăta și vă va descoperi viitorul. Noi trăim faptul că El face lucruri și că El ia din cele divine și ni le descoperă, și anume ceea ce ne-a vorbit Isus. Cu alte cuvinte El ne face toate lucrurile clare, astfel încât voi sunteți siguri, că voi ați fost călăuziți spre steaua adevărată, care este Cuvântul lui Dumnezeu pentru fiecare credincios. Ceea ce este în contradicție cu Cuvântul, să lăsați de-o parte.

Vedeți voi, lăsați-mă să vă spun ceva. Ascultați cu atenție. Această Biblie conține întreaga descoperire divină a voii lui Dumnezeu și a revenirii lui Hristos, și toate celelalte sunt cuprinse în întregime în această carte. Dacă vă atrage ceva, atunci aruncați-o de-o parte, căci nu este compasul corect, ci numai dogma unei organizații, chiar dacă o aveți acasă înrămată pe perete. Oamenilor găsiți compasul care vă călăuzește înapoi la Cuvânt. Amin!

Voi știți, după ce Pavel a avut trăirile lui, El s-a dus în Arabia și a rămas acolo trei ani și a cercetat Scriptura. Glorie! El trebuia să fie sigur. Lui i-a fost arătat, căci Duhul Sfânt i-a dat cuvânt cu cuvânt; acolo El a scris scrisoarea către iudei. El avea Duhul Sfânt ca și compas care i-a arătat direcția corectă.

Dacă vă îndepărtează ceva de la Cuvântul lui Dumnezeu, atunci deziceți-vă de acesta, căci Duhul Sfânt ne va călăuzi întotdeauna numai spre Cuvântul Lui, deoarece Duhul Sfânt a venit să ne descopere Cuvântul și să confirme făgăduințele lui Dumnezeu. Aceasta nu o poate face nici o dogmă, nici o organizație sau o altă putere, numai Duhul Sfânt o va face prin Cuvânt. El este sămânța .

Luați de exemplu o sămânță de grâu. Poate să fie foarte frumoasă, dar rămâne moartă. Numai atunci când răsare germenele, aduce la iveală multe boabe de grâu. Hristos este viața, absolutul. Dacă bobul de grâu nu ar avea germenele, absolutul, atunci nu ar răsări. Dacă bobul de grâu nu ar avea absolutul, atunci nu ar putea trăi, pentru că nu ar fi nimic în el care să-l aducă la viață. Dacă noi avem acest absolut, atunci putem să îi privim pe critici în față și să spunem: „Noi vom învia,

căci avem absolutul.” Germenele este în noi. Noi vom învia. Isus a spus: „Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.” Acesta este un absolut. Dar dacă sunteți legați de dogme, atunci nu merge. Voi nu puteți amesteca untdelemn cu apă. Voi puteți încerca să amestecați în ce fel vreți. Nu merge, pentru că sunt două feluri diferite de chimicale. Voi nu puteți amesteca dogme cu Biblia, căci acestea sunt în contradicție cu Biblia. Voi nu puteți amesteca denomiinațiunile cu cei care s-au născut liberi prin mântuirea primită. Căci Dumnezeu se ocupă numai de ai Lui. Eu trebuie s-o spun acum. Dumnezeu nu își schimbă programul. El nu îl poate schimba, pentru că El este nesfârșit. Eu sunt conștient că mulți oameni vor asculta aceasta. Dumnezeu nu Își poate schimba programul Său. El nu poate face ceva, apoi să schimbe și să spună că a procedat greșit.

Dumnezeu nu se ocupă de grupurile omenești. Dumnezeu se ocupa de fiecare în parte, căci fiecare are alte închipuiri și este diferit în natura lui. Dumnezeu îl scoate afară pe fiecare în parte și îl transformă. El îl ia afară din el însuși până l-a transformat în natura Lui.

Numai după aceea îl poate folosi Dumnezeu.

Priviți prin toate epocile. Dumnezeu a avut un Noe, un Moise, proorocii, dar niciodată doi în același timp pentru același scop. A fost întotdeauna un prooroc care s-a ridicat în mod deosebit. Dacă spune cineva, din cauza aceasta, că ce hotărâsc mai mulți are siguranță în sine, eu trebuie să-l contrazic, așa cum am predicat aici nu demult despre Ahab și Iosafat. Ei au vrut să urce la Galaad pentru a recuceri țara. Ei au fost fundamental, corecți. Țara le aparținea lor. Dar acum o aveau sirienii și se hrăneau din ea. A fost proprietatea dată de Dumnezeu. Principial, era clar de ce vroiau să cucerească țara.

Iosafat, care era un om bun, a spus: „Să nu-L întrebăm mai întâi pe DOMNUL?” Desigur, Ahab, decăzutul, a spus: „Bineînțeles, și eu ar fi trebuit să mă gândesc la aceasta, căci eu am patru sute de prooroci iudei. Eu îi hrănesc și mă îngrijesc de ei. Ei sunt cei mai buni în toată țara. Noi îi vom chema.” Toți au spus într-un glas: „Du-te, DOMNUL este cu tine.” Principial, ei aveau dreptate, dar ei nu aveau absolutul. Când Iosafat a spus: „Nu mai este încă unul aici prin care putem să-L întrebăm pe DOMNUL?”, Ahab a răspuns: „Da, mai este unul, dar el

nu-mi proorocește niciodată de bine.” Cum putea el să proorocească de bine dacă Cuvântul vestise altceva, și anume prin Ilie care a trăit înaintea lui și i-a spus lui Ahab: „... vor linge câinii și sângele tău.” (1 Imp. 21, 19). Cum putea el ca prooroc confirmat, să spună altceva în afară de voia lui Dumnezeu, și anume că câinii vor mânca carnea Izabelei (1 Imp. 21, 23), și că trupul ei va fi lângă întăritura Izreelului, astfel încât nu se va mai putea spune: „Aceasta este Izabela!” (2 Imp. 9, 37). Cum poate spune o binecuvântare peste un om, după ce a fost spus un astfel de blestem peste el? Același lucru este pentru timpul acesta. Cum ar putea binecuvânta cineva lucrurile care îi îndepărtează tot mai mult pe oameni de Dumnezeu? Numai un lucru mai rămâne de făcut. Chiar dacă ați rămâne singuri, întoarceți-vă în Numele DOMNULUI de la toate lucrurile care stau sub blestem și rămâneți numai cu Cuvântul lui Dumnezeu, care este absolutul vostru. Poate voi spuneți: „Frate Branham, prin astfel de remarci, îi faci pe oameni să te urască.” Dar Dumnezeu te iubește, acesta este absolutul meu. Nu vă bazați pe oameni, ci numai pe Cuvânt, pe ceea ce a binecuvântat Dumnezeu.

Cum a știut Mica că are dreptate? El a așteptat până a văzut o viziune (2 Cron. 18). Poate și ceilalți au avut o viziune, dar nu era conform Cuvântului. Astăzi este același lucru. Mica a comparat viziunea lui cu Cuvântul. El a văzut că era în concordanță cu Cuvântul. Și astăzi, dacă o viziune este în contradicție cu Cuvântul, să nu aveți nimic de-a face cu ea, căci este un absolut greșit. Absolutul lui Mica era în totală concordanță cu Cuvântul, de aceea El s-a ridicat și a vestit.” Atunci Zedechia, fiul lui Chenaana, apropiindu-se, a lovit pe Mica peste obraz, și a zis: „Pe ce drum a ieșit duhul DOMNULUI din mine ca să-ți vorbească?” Mica a răspuns: „Vei vedea în ziua când vei umbla din odaie în odaie, ca să te ascunzi.” (2 Cro. 18, 23-24). Ahab a dat porunca: „Băgați-l pe omul acesta în temniță, și hrăniți-l cu pâinea și cu apa întristării, până mă voi întoarce în pace.” O, Mica ce se va întâmpla atunci cu tine? Când se va întoarce, îți va tăia capul. Mica stătea acolo, așa de sigur ca Ștefan. Amin! Era dispus să sufere ca DOMNUL meu care a mers la cruce. Așa cum s-a dus Daniel în groapa cu lei, sau Șadrac, Meșac și Abed Nego în cuptorul arzător. Absolut! Mica stătea acolo și spunea: „Dacă te vei întoarce în pace, n-a vorbit DOMNUL prin mine! Atunci poți să-mi tai capul.” El avea un absolut.

El știa că prin viziune a fost călăuzit corect ca printr-un compas. Da, ancora lui era stabilă. El s-a bazat pe Cuvânt. Numai pe el.

Fiți siguri și să aveți absolutul în inima voastră.

A fost un timp în care regulile de comportare pe care le-a făcut Emily Post au găsit o atenție generală și pentru întreaga națiune au devenit aproape un absolut. Ea a scris cu care mână se folosește cuțitul și furculița. Cine o făcea altfel, era pe dos.

A existat un timp în care Adolf Hitler era absolutul pentru Germania. Dacă el spunea „Atenție”, toți stăteau drepti. Dacă porunca să se sară, toți săreau. Dacă porunca să se ucidă, se ucideau. Milioane de iudei au fost uciși la porunca lui. Voi vedeți ce s-a făcut cu un astfel de absolut. A fost o exercitare a puterii, dar a fost împotriva Cuvântului lui Dumnezeu.

Cum știți voi că a fost în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu?

Nu a fost Balaam cel care a vrut să blesteme Israelul? El a spus: „Nu se vede nici o fărâdelege în Iacov. Ei sunt binecuvântați și neprihăniți în corturile lor. Cine te bleastă va fi blestemat, cine te binecuvântează va fi binecuvântat.”

De ce nu a văzut Hitler aceasta? De ce nu au recunoscut-o creștinii germani? A fost total în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Deja proverbul spune: „Dumnezeu l-a făcut pe om, omul a făcut sclavii.” Unul încearcă să domnească peste celălalt. Dar noi avem numai un domnitor, acesta este Dumnezeu. În timpul acela Hitler a fost absolutul Germaniei, dar priviți acum. Observați ce s-a întâmplat acum! A fost un absolut greșit. De ce? Pentru că era în contradicție cu Cuvântul. Voi vedeți ce urmări rușinoase a avut.

Dacă absolutul vostru este într-o organizație, o trăire sentimentală sau în altceva decât în persoana lui Isus Hristos, veți trăi o rușine și o ocară. Absolutul vostru trebuie să fie Hristos, căci El este singura ancoră centrală a vieții omenești. Hristos este Cuvântul. Nu biserica voastră, nu cuvântul vostru, ci Cuvântul. Pe acest absolut a zidit El Biserica Sa. Pe Hristos, Cuvântul.

A existat un timp în care Mussolini a fost absolutul în Italia. Voi vedeți în ce fel a vrut el să scoată Roma în evidență. El a încercat să zidească Roma pe sine, absolutul. Se spune că șoferul lui a venit cu un

minut mai înainte de timp. De aceea el l-a împușcat, spunând: „Eu nu ți-am cerut să vii cu un minut înainte de ora nouă, ci la ora nouă.” Vedeți cum a încercat să se facă el însuși un absolut, dar observați ce s-a întâmplat. Mulți dintre voi, cei mai în vârstă, Roy Slaughter și alții, care sunt prezenți aici, își amintesc sigur când v-am spus atunci despre prooroci. Într-o zi, când mai aveam adunările în cealaltă clădire, eu am spus printre altele, că Mussolini va sfârși în mod rușinos. Eu am spus: „Prima lui invazie va fi împotriva Etiopiei, și Etiopia va fi biruită. Dar el își va găsi sfârșitul fără să-i ajute cineva și va fi îngropat în rușine.” Așa s-a întâmplat cu el.

Eu am spus: „Trei ‚isme’ Vor fi ridicate. Nazismul, fascismul și comunismul. Aceste ‚isme’ vor lua naștere, dar în comunism vor dispărea. Fiți atenți! Comunismul va arde Roma. Vedeți, este o unealtă în mâna lui Dumnezeu. Desigur că ei sunt împotriva lui Dumnezeu, dar ei sunt pe cale să împlinească planul lui Dumnezeu, fără să știe. El îi folosește de fapt ca marionetă. Ca unealtă în mâna Lui, ca pe Nebucadnețar și mulți alții.”

A existat un timp în care faraon a fost absolutul în Egipt. Dar vedeți dacă a mai rămas ceva din acesta. Toate acestea dau greș, au fost folosite greșit și destinate pentru pieire. Au fost absoluturi făcute de oameni. Voi nu vă puteți baza pe absoluturi făcute de oameni. Indiferent dacă este un președinte, un dictator, un împărat, o biserică, o organizație sau o dogma. Toate aceste lucruri vor trece așa ca toate absoluturile de felul acesta în timpurile dinainte. Priviți spre cei care au crezut în dictatori. Ce s-a întâmplat cu cei care și-au pus speranța într-un astfel de absolut? Nimic nu a mai rămas.

Acum vrem să ne ocupăm de cei care și-au pus speranța în Biblie, în Cuvântul lui Dumnezeu și l-au ținut ca absolutul lor. Vedeți unde se afla ei acum .

Pavel descrie astfel de eroi în Evrei, cap. 11. Ce au făcut ei? Prin credință ei au cucerit împărății, au făcut dreptate, au câpătat făgăduințe. Ei au pribegit îmbrăcați în cojoace și în piei de capre, lumea nu a fost vrednică de ei. Ei așteaptă în slavă învierea măreață. Unii dintre ei nu au trăit minuni așa de mari, dar și-au dat trupurile în speranța învierii. Ei și-au dat viața. Ei nu au fost îngrijiți de aceasta. Ei erau pregătiți să se jertfească, dacă vor ajunge la înviere.

Noi vorbim despre cuvântul „absolut”. Voi știți că tribunalul nostru federal este un absolut. El este definitiv și pune capăt fiecărei controversă din această națiune. Hotărârea care este luată în tribunalul federal este un absolut. Eu știu că nouă nu ne place întotdeauna, dar totuși este un absolut. Ce ar fi dacă nu l-am avea? Desigur că este un absolut, căci națiunea noastră este legată de acesta. Dacă tribunalul nostru ia o decizie definitivă, atunci rămâne așa. Cui vreți să vă adresați după aceea? Voi trebuie să respectați decizia. Voi sunteți obligați. Acolo se spune ultimul cuvânt. Acesta este definitiv.

Voi puteți să protestați împotriva sentinței unui tribunal local, dar nu împotriva tribunalului federal. Chiar dacă noi nu suntem de acord cu fiecare hotărâre, totuși nu ne putem sustrage de la aceasta. Este absolutul națiunii. Ce ar fi dacă nu am avea aceasta? Noi avem nevoie de un absolut. Fiecare dintre noi trebuie să-l aibă. Voi îl aveți. Tribunalul suprem al unei națiuni este absolutul unei națiuni. Acolo ia sfârșit fiecare ceartă. Cu acesta este încheiat cazul. Ce este spus acolo este valabil.

La fotbal arbitrul are absolutul, chiar dacă jucătorii sunt de păreri diferite și ajung la ceartă. Arbitrul vorbește cuvântul definitiv. Gândiți-vă numai, dacă nu ar exista un arbitru la un joc cu mingea. Vă puteți închipui ce fel de joc ar fi acesta? Ar fi numai ceartă. Și acolo este necesar absolutul, dacă vă convine sau nu. Cuvântul lui este definitiv. El este absolutul.

Eu vreau să mai vorbesc despre un alt absolut. Dacă voi vedeți la un semafor lumina roșie, știți că înseamnă „stop”. Dacă voi totuși mergeți mai departe, vă faceți vinovați de pedeapsă. Dacă orașul acesta nu ar avea semafoare, vă puteți închipui cum ar fi aici? Și acolo este nevoie de absolut. Un semafor este absolutul pentru circulație. Fără semafoare ar fi un haos în circulație.

Aceeași cauză se află și în biserici. Denominațiunile au ajuns într-o încurcătură și nu mai pot înainta. Ele au rămas pe loc și se ceartă între ele.

Biblia este lumina lui Dumnezeu. Dacă acolo se spune: „Duceți-vă!”, atunci noi mergem. Dacă se spune „Stop!”, atunci rămânem pe loc. Pe aceasta ne bazăm. Pe Cuvânt ne bazăm, nu ce spune grupul acela sau celălalt de oameni.

Isus a spus: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: ...” El a spus: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” De aceea noi mergem.

Voi știți ce bună este școala, dar Isus nu a cerut-o niciodată. Voi știți cât sunt de bune clădirile de adunare, dar El nu a cerut aceasta niciodată. Noi prețuim aceasta, că bisericile și adunările construiesc spitale, dar El nu a cerut aceasta niciodată. El le-a dat adunărilor sarcina: „Propovăduiți Evanghelia.” Evanghelia nu este numai în cuvinte, ci și în puterea și descoperirea Cuvântului. Pavel a insistat ca puterea Evangheliei să fie descoperită. Ce se va întâmpla dacă ar fi astăzi așa? Noi trăim într-un timp în care avem cei mai buni medici. Noi avem cele mai bune medicamente care au fost prescrise vreodată. Voi știți aceasta. Noi prețuim acești bărbați și ne rugăm pentru ei. Eu o fac și sper că și voi o faceți. Deși noi avem cei mai buni medici, cea mai bună medicină și cele mai bune spitale, totuși sunt mai multe boli decât înainte. Este mai multă necredință ca înainte. Predicatorii s-au organizat și au format organizații mari. Ei fac tot posibilul ca să primească mai mulți membri. Ei încearcă să recruteze oameni pentru diferite seminare, chiar dacă respectivii nu-L cunosc și nici nu L-au trăit pe Dumnezeu. O, noi avem nevoie în adunările noastre de cineva care are un absolut. De ceea, ce avem noi nevoie în adunările metodiste, baptiste, presbiteriene și penticostale, este un absolut. Un bărbat al lui Dumnezeu care stă acolo bine ancorat în Cuvânt și în Hristos, pentru ca întreaga biserică să vină în starea corectă, fiecare mădular să umble conform Cuvântului și Cuvântul să fie descoperit. Căci aceste semne vor urma în toată lumea celor care cred. Se spune că aceste confirmări au încetat, dar Isus a spus: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” Noi nu am ajuns încă în toată lumea. În toată lumea, la orice făptură, trebuie să se împlinească „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoșa.”

Acesta este absolutul. Acesta rezistă, căci este Cuvântul. În acesta ne este arătată direcția corectă. Așa rămâne. Aceasta este de ceea ce avem noi nevoie.

Dar ce s-a făcut? Au făcut instituții. Oamenii au fost organizați

ca membri. O biserică religioasă se certa cu cealaltă, pentru că nu credeau la fel. Unii construiau seminare și biserici mai mari decât ceilalți, puneau scaune moi tapițate, s-a vrut o orgă mai mare și oameni mai bine îmbrăcați, s-a vrut ca să vină primarul și oamenii bine văzuți în biserică. Dar ce au devenit toate acestea? Nu este totul mort și legat de absolutul unei denominațiuni?

Dacă voi muri pe drumul vieții mele, atunci absolutul meu este Isus Hristos. Pe Acesta este bazată credința mea.

Doctorul Davis mi-a spus: „Billy, dacă mai predici așa, atunci într-o zi vei predica stâlpilor din capelă.” La aceasta eu am răspuns: „Atunci voi predica Cuvântul lui Dumnezeu stâlpilor. Căci Dumnezeu este în stare să trezească copiii lui Avraam din acești stâlpi. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat.” El a spus: „Crezi tu că oamenii îți vor da crezare?” Eu am răspuns:

„Asta nu este treaba mea. Sarcina mea este să rămân credincios Cuvântului.” La aceasta El a răspuns: „Crezi tu că te poți întâlni cu unul din teologii învățați din lume, cu o predică despre vindecare divină?” La aceasta eu am răspuns:

„Nu eu fac vindecarea divină. Este făgăduința Lui. El este Cel care mi-a dat însărcinarea.”

O, eu îmi amintesc cum El a venit jos în lumina cea mare, acolo, deasupra râului în care mă aflam, în iunie 1933 și mi-a vorbit: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înainte de prima venire a lui Hristos, așa Te trimit pe tine cu un mesaj pentru lume înainte de a doua venire a lui Hristos.” Peste întreaga lume a răsunat mesajul, iar focul trezirii a fost aprins aproape peste tot în ultimii cincisprezece ani. În națiuni au avut loc vindecări divine. Puterea și restituirea au fost descoperite. Acum, așa cred eu, este totul pregătit pentru a ajunge la punctul culminant final, pentru a aduce în evidență credința care va răpi Biserica- Mireasa în slavă. Pregătirile se vor face prin acest mesaj. Noi suntem într-adevăr la sfârșitul timpului. Noi am vorbit despre aceasta, dar acum a venit peste noi. Primiți-o în inimă. Biserica și oamenii care fac parte din aceasta, trebuie să aibă absolutul lor. Dar în timpul acesta fiecare biserică își are absolutul ei. Ei nu iau tot Cuvântul. Se spune: „Noi, baptiștii credem aceasta.” „Noi, metodiștii credem aceasta.” „Noi, presbiterienii credem aceasta.” „Noi penticostalii credem aceasta.” Asta

este în ordine, dar de ce nu acceptați și restul Cuvântului? „Noi bapțiștii credem în botezul prin scufundare.” Asta este bine, dar cum este cu botezul cu Duhul Sfânt? Cum este cu vorbirea în limbi? Cum este cu darul vindecării și al proorociei? „Nu, asta nu vrem. Acestea au fost pentru un alt timp.” Voi, penticostalilor spuneți: „Noi credem că dovada primirii Duhului Sfânt este vorbirea în limbi.” Desigur că vorbirea în limbi este în ordine, dar aceasta nu este încă dovada. Mulți oameni vorbesc în limbi, dar ei nu merg mai departe. Satana poate imita fiecare dar, așa spune Biblia.

Pavel a spus: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor. Și chiar dacă aș avea darul proorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic ... Este vorba despre Isus Hristos. Primiți-L. Voi nu-L puteți primi pe El, fără să acceptați Cuvântul Său. Mai întâi răsună Cuvântul, apoi Cuvântul devine viu și se descoperă singur.

Nu a spus Isus: „Dacă Eu nu fac lucrările Tatălui Meu, atunci să nu mă credeți.”? Cuvântul lui Dumnezeu a fost descoperit. Dumnezeu a fost în Hristos, a împăcat lumea cu Sine și a adus la exprimare ce era El. Acesta a fost definitiv. Acesta a fost absolutul veșnic.

Voi spuneți: „Frate Branham, este acesta veșnic valabil?” A fost atunci.

Cum este astăzi cu acesta? Isus a spus: „Cine crede în Mine, va face lucrările pe care le-am făcut Eu.” Este același absolut.

Fiecare dintre ei are astăzi absolutul lui. Este ca în timpul Judecătorilor.

Fiecare făcea ce-i plăcea (Jud. 21, 25). Atunci fiecare avea absolutul lui propriu. Așa este și acum. Fiecare face ceea ce crede că este corect. În timpul Judecătorilor a fost așa, poate vă șochează aceasta, pentru că nu au avut un prooroc la care ar fi putut veni Cuvântul DOMNULUI. Așa a făcut fiecare ceea ce credea că este corect. Același lucru s-a repetat în timpul acesta. Printre denominațiuni nu există nici un prooroc, dar Dumnezeu a făgăduit unul care se va ridica în ultimele zile pentru a întoarce inimile copiilor la credința părinților, la Rusaliile originale. Voi știți că El a făgăduit aceasta.

Eu știu că voi vă veți referi la Ioan, dar despre el este scris în Matei 11, 10: „Căci el este acela despre care s-a scris: ,lată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea Înaintea Ta Acesta este Maleahi 3, 1, nu cap. 4, 5. Atunci Cuvântul ar fi spus aceasta.

Căci este scris: „Și veți călca în picioare pe cei răi, căci el vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre ”. Fraților, nu încurcați cele două texte, ci spuneți numai ce este scris. EL a făgăduit-o pentru ultimele zile. Va avea loc în mijlocul nostru.

Nu uitați, în timpul Judecătorilor fiecare a făcut ce a vrut, pentru că nu era nimeni acolo prin care Cuvântul să fi devenit viu. Nu exista nici un prooroc. Cuvântul DOMNULUI vine întotdeauna la prooroc. De aceea erau ei urâți. Numai un număr mic îi iubeau. Așa a fost întotdeauna.

Dumnezeu nu își schimbă planul. El nu poate schimba planul și apoi să mai fie Dumnezeu. Dacă Dumnezeu spune sau face ceva, trebuie să rămână pentru totdeauna la aceasta. Dacă apar greutăți, El trebuie să ajute și a doua oară ca prima oară, altfel El ar fi procedat greșit prima dată. Dar cine vrea să-L învinuiască pe Dumnezeu că a procedat greșit? Cine sunteți voi ca să-L puteți învinui pe Dumnezeu pentru procedare greșită? Isus a spus: „Cine dintre voi mă poate învinui de vreun păcat?”

Asta este ceea ce a spus Isus: „Cine Îmi poate dovedi că nu am împlinit tot ceea ce trebuia să facă Mesia?” Nimeni nu putea să spună nimic. Mesia urma să fie un prooroc. El a dovedit că El era Acela.

Din timpul lui Maleahi ei nu au mai avut câteva sute de ani nici un prooroc.

Dar acum s-a ridicat El. EL li se părea oamenilor misterios și a fost o piatră de poticnire pentru biserici. Dar totuși așa era scris: „lată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine .”

EL s-a ridicat. Scriptura s-a împlinit. Aceia care L-au crezut, aveau un absolut.

Marta a crezut că Isus este Fiul lui Dumnezeu care urma să vină în lume. Și după ce a murit fratele ei Lazăr, ea a avut acest absolut că Isus trebuie să spună numai Cuvântul și Dumnezeu o va lăsa să se

întâmples. Lazăr a ieșit din mormânt. Amin! Ea a fost absolut sigură. EL a spus: „Unde l-ați pus?” Ea a răspuns: „Vino și vezi.” EL stătea acolo pe baza unei vedenii, căci EL a spus în Ioan 5,19: „EL nu face decât ce vede pe Tatăl făcând.” În timpul acela Isus nu a fost în casa lui Lazăr. Ei au trimis după EL, ca să vină și să se roage. EL a știut că Lazăr va muri. Apoi El a spus: „Fratele nostru Lazăr doarme numai.” După aceea ucenicii au spus: „Astfel el se va face mai bine.” După aceea Isus a spus cu cuvinte clare: „Lazăr a murit. Pentru voi sunt bucuros, că Eu nu am fost acolo.” După aceea El a zis: „EU mă duc să-L trezesc.” El nu a spus: „EU mă duc acolo să văd dacă pot face ceva”, ci „EU merg să-L trezesc”, căci Tatăl îi arătase deja ce trebuie făcut.

El s-a dus la mormânt, a stat acolo, ca un bărbat. Dumnezeu în trup, care ar fi putut spune către o piatră, „Dizolvă-te”, și s-ar fi întâmpilat. Dar El le-a vorbit celor prezenți: „Ridicați piatra.” și voi aveți ceva de făcut. Ei au dat piatra de-o parte. Lor li s-a făcut rău, pentru că el intrase deja în putrezire. Eu ÎL pot vedea stând acolo, cum și-a îndreptat corpul. (După descrierea biblică El nu avea o înfățișare frumoasă. Poate părul Lui era deja cărunț, deși El avea numai 30 de ani.) Iudeii au spus: „N-ai nici cincizeci de ani, și ai văzut pe Avraam!” Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat. vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.” (Ioan 8,57).

David a fost ales ca împărat pe când mai era foarte tânăr. Tatăl a crezut că va fi unul din ceilalți fii care va primi coroana pe cap. Isai a spus: „Aici este fiul meu mai mare.” Dar Samuel a răspuns: „Dumnezeu nu l-a ales pe el.” După ce au fost aduși toți fiii înaintea lui, el a întrebat: „Aceștia sunt toți fiii tăi?” „A mai rămas cel mai tânăr, dar el nu arată ca un împărat. El este un tânăr. Nu arată nici măcar bine.” El l-a rugat să-l aducă și, când a venit înaintea proorocului, Duhul lui Dumnezeu s-a pogorât asupra lui. Samuel a luat untdelemnul și l-a uns pe cap și a spus: „Pe el l-a ales Dumnezeu ca împărat.”

Când a stat Isus la mormântul lui Lazăr, El a știut pe baza vedeniei că se va întâmpla. El a poruncit: „Dați piatra la o parte.” Lazăr mirosea deja, căci el era mort de patru zile. Isus a spus: „EU sunt învierea și viața. Cine crede în Mine va trăi, chiar dacă va muri.” Numiți-mi un om care ar putea da o astfel de explicație. EL a vorbit mai departe: „Cine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi tu

aceasta?” Ea a răspuns: „Da, DOAMNE.” Deși se părea că El nu se îngrijește. după ce a fost chemat de câteva ori fără să vină. Dar ea i-a răspuns Lui: „Da DOAMNE. eu cred că TU ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu care trebuia să vină în lume.” Isus a strigat: „Lazăre, vino afară!” și un bărbat care a fost mort patru zile, a ieșit afară.

Hristos avea absolutul. El a văzut vedenia. Era imposibil ca El să dea greș. El era absolut sigur. Și Marta era absolut sigură. Ea a vrut numai ca EL să recunoască ce crede ea despre EL, cine este El și că are parte de ceea ce s-a rugat. Aici aveți absolutul, ancorat bine în Cuvânt. Asta a fost. Fiecare om din timpul acesta procedează după părerea lui, pentru că nu este nici un prooroc. Așa a fost în timpul Judecătorilor.

Ilie a fost bărbatul lui Dumnezeu pentru zilele lui. Nu a fost numai un învățător inteligent. El a fost un bărbat bătrân care umbla încolo și înapoi. Dacă el ar veni astăzi în fața ușii voastre, atunci poate l-ați alunga. Aproape întreaga națiune l-a urât. Isabela și restul îl urau. Ea era că „prima doamnă” a Casei Albe, după care se orientau toate celelalte femei. Ahab a fost căpetenia, dar el a fost condus prin ea.

Când a vorbit sunamita cu proorocul Elisei și a vrut să trăiască puterea lui Dumnezeu, ea a spus: „Eu recunosc că acesta este un bărbat sfânt!” Când i-a murit fiul, ea a spus: „Pregătește-mi un măgar.” Ea s-a pus pe drum către el, pe muntele Carmel. Acolo ea a venit la absolutul ei, la locul ei de ancorare. Felul în care a venit ea, îmi place.

Elisei a văzut că sunamita era tristă, dar nu știa încă despre ce este vorba. „DOMNUL mi-a ascuns și nu mi-a arătat încă.” El i-a poruncit slujitorului său Ghehazi: „Acum, aleargă înaintea ei și află care este necazul ei.” El a întrebat dacă îi merge bine ei, soțului ei și fiului ei. Luați un exemplu de la ea. Ea a spus: „Da, totul este bine.” Dar când ea a venit la omul lui Dumnezeu, a căzut la picioarele lui și a vorbit cu el. Dar Ghehazi a ridicat-o. El nu avea încă un absolut pentru ea. El a știut că i-a fost dat fiul prin harul lui Dumnezeu conform vedeniei. Ce să faci acum? El i-a îndeplinit dorința. S-a dus în camera casei, s-a plimbat încolo și înapoi până i-a venit inspirația. El și-a pus corpul lui peste cei al fiului și l-a încălzit. Apoi omul lui Dumnezeu s-a ridicat și s-a plimbat din nou încolo și înapoi. Încă nu avea absolutul.

DOAMNE ce este ce vrei TU să faci? Fără îndoială a avut atunci o vedenie și a văzut că băiatul cel mic se joacă din nou și sare cu

coarda, etc. Apoi s-a întins peste băiat, a pus gura lui peste gura băiatului, ochii peste ochii lui și și-a pus mâinile peste ale lui. Și copilul a fost trezit la viață prin puterea lui Dumnezeu (2 Imp. 4, 35). Ce era? Absolutul femeii era proorocul. Absolutul proorocilor era Dumnezeu. Referitor la Cuvântul: „EU sunt învierea și viața” copilul a fost trezit la viață prin puterea lui Dumnezeu, a Creatorului.

Motivul pentru care oamenii din timpurile trecute au făcut totul după placul lor, a fost că nu aveau nici un prooroc la care ar fi putut veni Cuvântul DOMNULUI. În zilele acelea au lipsit Cuvântul și proorocii.

Eu am văzut aceasta în ziua pocăinței mele, cu privire la timpul în care trăim. Eu sunt așa de bucuros că Dumnezeu m-a cuprins, înainte de a o face vreo biserică. Poate aș fi rămas necredincios dacă aș fi ajuns în încurcătura religioasă. Se spune: „Veniți la noi și deveniți membri, aduceți scrisoarea de recomandare și veniți la noi în biserică.” Eu cred că este destul dacă Hristos a scris numele noastre în cartea vieții Mielului. Numai acolo vreau să am numele meu.

Strămoșii mei vin din Irlanda și au fost catolici. Eu am văzut cât de stricat era totul. Apoi m-am dus la o anumită biserică, aici în oraș. Ei spuneau: „Noi avem adevărul, lumina și suntem pe drumul corect, noi avem totul.” Apoi m-am dus la alta în New Albany. Acolo mi s-a spus: „O, cei de acolo nici nu știu despre ce vorbesc.” Catolicii au spus: „Voi toți sunteți pe dos.” Eu m-am gândit: „Ce fac acum?” Un coleg de-al meu de joacă făcea parte dintr-o familie germană, luterană. Eu l-am întrebat unde merge la biserică. Eu m-am dus acolo și am observat că și ei susțin că sunt pe drumul corect. Eu m-am dus și la fratele Dale în biserica baptistă. Ei spuneau: „Acesta este drumul adevărat.” Eu m-am gândit ce înseamnă aceasta încurcătură. Eu nu știu unde trebuie să merg. Eu am vrut să fiu în ordine cu Dumnezeu, dar nu știam ce trebuie să fac. Eu nu știam nici măcar cum să mă pocăiesc. Apoi i-am scris Lui o scrisoare. Eu m-am gândit: „Eu L-am văzut în natură” și am scris scrisoarea către El după cum urmează: „Stimate DOMN; eu știu că TU ai făcut calea aceasta. Eu stau aici și aștept o veveriță. Eu știu că TU ai trecut pe aici. Eu știu că TU ești aici. Eu vreau să vorbesc cu Tine.”

Eu mă gândeam că nu L-am văzut niciodată, dar totuși vreau să vorbesc cu El. Dar nu știam cum trebuie s-o fac. Eu m-am dus în șură și

am îngenunchiat. Era ud. Acolo stătea o mașină neîngrijită. Eu îmi amintesc că am văzut un tablou despre cum se pun mâinile pentru rugăciune. Am îngenunchiat și m-am întrebat ce trebuie să spun. În ce fel să o fac. Eu nu am știut. Eu am știut că trebuie să existe o posibilitate să mă apropii de El. Eu am spus: „Scumpe DOMN, este posibil că TU să vii, căci eu vreau să vorbesc cu Tine. Eu trebuie să-ți spun ce rău sunt eu.” Apoi am stat liniștit pentru a auzi, căci oamenii mi-au spus că Dumnezeu le-a vorbit. Eu am știut că nu am voie să fumez, să beau și să-mi pătez trupul. El nu mi-a răspuns. Eu am crezut că poate trebuie să-mi pun altfel mâinile. Eu am spus din nou: „Scumpe DOMN, eu pur și simplu nu știu cum să o fac. Dar eu mă încred că TU mă vei ajuta.”

Predicatorii mi-au spus că eu trebuie să devin membru și să-L recunosc pe Isus Hristos că Fiul lui Dumnezeu și să-L accept. Dar și dracii cred și tremură. Așa am crezut eu: „Eu trebuie să trăiesc ceva anume.”

Eu am citit că Petru și Ioan au trecut pe lângă porțile templului unde ședea bărbatul care era schilod din naștere și au spus: „Aur și argint nu avem, dar ceea ce avem îți dăm.” Eu am știut că nu am aceasta. Eu nu am știut cum să o fac și cum să mă rog. Eu mi-am ridicat mâinile și apoi le-am lăsat iarăși în jos. Desigur că Satana a vrut să-mi șoptească că am așteptat prea mult. Tu ești deja la vârsta de douăzeci de ani. Nu are nici un rost să mai încerci acum. Apoi am trăit dezamăgirea mea și am început să plâng. După ce am fost așa de dezamăgit, am vrut să vorbesc din nou cu Dumnezeu și i-am spus Lui: „Chiar dacă TU nu îmi vorbești, eu totuși vorbesc cu Tine” și am spus:

Eu nu sunt nimic. Mie îmi este rușine de mine însumi. O, Dumnezeule, eu știu că TU mă asculți undeva. TU mă auzi. Eu mă rușinez că Te-am neglijat atât timp.”

Eu m-am uitat în sus și o simțire fericită a venit peste mine. O lumină s-a mișcat prin cameră și a format o cruce și o voce mi-a vorbit într-un fel pe care nu l-am auzit niciodată în viața mea. Eu am privit spre lumina, eram mirat și îmi era teamă. Eu nu mă puteam mișca. Eu am privit mai mult timp spre ea și apoi a dispărut. Eu am spus: „DOAMNE, eu nu înțeleg limba Ta, nu ai putea vorbi în limba mea? Dacă m-ai iertat, astfel eu știu că eu am fost salvat prin cruce și că

păcatele mele au fost iertate. Dacă m-ai iertat atunci vino încă o dată și vorbește în limba Ta, astfel eu voi recunoaște chiar dacă nu vei vorbi în limba mea. Lasă să se întâmple încă o dată. Și s-a întâmplat a doua oară. O, ce bunătate! Acolo am primit absolutul meu. Amin. Da, eu am simțit că povara mea grea a fost luată de pe umerii mei.

Când am părăsit locul, mi se părea că nu mai ating pământul. Mama mea a spus: „Billy, tu ești nervos.” Eu am spus: „Nu, mamă, eu nu pot să explic încă ce s-a întâmplat.” Nu departe era o linie ferată pe care am fugit și am sărit cât am putut de tare. Eu nu știam cum să-mi exprim simțirea. O, eu am jubilat și m-am bucurat. Ce s-a întâmplat? Sufletul meu a fost ancorat în portul odihnei. Cu asta era încheiat totul. Acesta a fost absolutul meu.

Acolo am găsit realitatea. Nu o idee mistică. Eu am vorbit cu Bărbatul acela. Eu am vorbit cu același Bărbat care mi-a spus să nu beau, să nu fumez sau să-mi pătez trupul cu femei, etc. El a vorbit mai departe: „Când vei deveni mai mare, trebuie să faci o lucrare.” Eu am primit legătura cu El, nu cu o biserică. El a fost cel cu care am intrat în legătură.

Asta este, fraților. Dacă cineva vine la Hristos, atunci El nu are nevoie de cuvântul unui predicator, ci de Cuvântul Lui. Voi puteți primi una sau cealaltă, dar voi trebuie să aveți absolutul vostru și să fiți anorați, născuți din nou și umpluți cu Duhul Sfânt. Atunci veți trăi cum vi se descoperă Biblia în viața voastră în mod smerit și cu dragoste. Acesta este absolutul vostru.

În Cuvânt citim că El este Cuvântul. Biserica luterană-germană spune: „Acesta este drumul adevărat” „și metodiștii, baptiștii și catolicii au aceeași pretenție pentru sine. Dar eu citesc în Cuvânt, acolo unde El a spus:” Pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” Catolicii spun că Petru este această piatră pe care El a zidit biserica.

Nu! Niciodată. Dacă ar fi fost așa, atunci ar fi căzut imediat. Ei zidesc pe un om. Dar ce a făcut El? Protestanții spun că El a zidit pe Sine însuși. Ce a făcut El? El i-a întrebat pe ucenicii Săi: „Ce spun oamenii, cine este Fiul omului?” Unii au spus: „Ilie, Moise, etc.” Apoi El a întrebat: „Dar ce spuneți voi?” Petru a răspuns: „TU ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.”

Fiți atenți acum la următoarele cuvinte: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri .... pe aceasta piatră (descoperirea duhovnicească a Cuvântului) voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.”

Eu m-am gândit: „DOAMNE, aceasta este.” Eu am citit mai departe în Apocalipsa, cap. 22, 18: „Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea Sfântă, scrise în cartea aceasta.”

Eu am spus: „DOAMNE, Cuvântul Tău este tot ce am nevoie. Eu cred aceasta.” În trăirea aceea, atunci, mi-a apărut Hristos pe cruce. Fiecare cuvânt pe care mi l-a zis vreodată a fost întotdeauna desăvârșit. Luați pe de-o parte Biblia și priviți pe de alta parte la evenimentele istorice și veți observa ce exact concordă totul.

Eu am spus pur și simplu: „DOAMNE, primește-mă.” Când L-am trăit pe El, L-am primit pe Hristos, Duhul Sfânt a venit în inima mea. Acesta a fost absolutul meu, nu eu însumi.

Eu am fost foarte lovit în timpul când mi-am pierdut nevasta și copilul, tatăl meu, fratele meu și cumnata mea. Și Billy era pe moarte. În timp ce mă duceam la mormântul ei, plângeam. Eu m-am întâlnit cu domnul Isler, senatorul statului Indiana, cel care a cântat aici la instrument atunci. El s-a oprit, s-a apropiat de mine, m-a îmbrățișat și a spus: „Unde te duci, Billy?” Eu i-am spus. El a întrebat: „Ce vrei să faci acolo?” Eu am spus: „Eu mă voi așeza lângă mormânt și voi ascultă gănguritul porumbeilor. Este de parcă ea îmi vorbește.” El a spus: „O, Billy!” Eu am spus: „Îmi place foarte mult să ascult vâjâitul frunzelor. Este de parcă ar cânta pentru mine.” Domnul Isler a spus: „Ce fel de muzică este?” Eu am spus: „Ele cânta despre țara de dincolo.” După aceea El a spus: „Billy, eu vreau să te întreb ceva: Ce înseamnă Hristos pentru tine acum?” Ce înseamnă Hristos pentru voi? Eu am spus: „El este viața mea, totul pentru mine. El este tot ce am nevoie, domnule Isler. El este definitivul pentru mine. El este cel în care m-am ancorat. Nimic nu mă poate lua de la El.”

El a spus: „Eu te-am auzit predicând într-o adunare liberă până când păreai că ești obosit de moarte. Eu știu că tu ai folosit serile pentru a face vizite la bolnavi. După ce El ți-a luat nevasta și copilul, TU îi mai slujești? Eu am răspuns: „Chiar dacă El m-ar ucide, eu vreau să mă încred în El. Ancora mea ține și în valea morții.” Eu am avut un absolut și eram ancorat tare în Cuvântul Său, și Cuvântul Său a rezistat. El este absolutul meu. Atunci am înțeles că toate celelalte lucruri pot să dea greș, dar Hristos niciodată. Unii îl au pe papa că absolutul lor ceilalți îi au pe episcopi și dogmele, alții pe conducătorii lor.

Pavel a văzut aceasta dezvoltare în Fapte 20, dar El nu s-a lăsat mișcat prin aceasta. Să aibă ei dogmele lor sau ce vor, pe mine nu mă mișcă deloc căci sufletul meu este ancorat în portul odihnei. Nimic din toate aceste lucruri nu mă poate mișca, căci eu sunt ancorat de ancoră.

Pavel a putut să spună: „De când m-am întâlnit cu El, eu sunt ancorat în El. El m-a transformat și m-a adus pe drumul adevărat.” Voi știți că și Pavel a aparținut până atunci unei organizații, dar acum avea absolutul lui.

Ascultați, eu vreau să vă spun ceva. El a avut un scop când m-a salvat.

El a avut un scop când v-a salvat pe voi. Eu sunt hotărât să fac voia Lui și să nu scot sau să adaug nimic la Cuvântul Său. Eu sunt hotărât, eu sunt pe cale să părăsesc biserica, voi știți aceasta. Eu sunt hotărât să rămân cu Evanghelia, cu ajutorul lui Dumnezeu.

O, ce mare este harul Său! Milioane au murit în păcat când El m-a salvat.

Cine sunt eu astfel că El a făcut-o pentru mine? Cu salvarea mea El a avut un scop. Eu sunt hotărât să îndeplinesc același scop. Chiar dacă s-a apropiat sfârșitul meu. Indiferent ce va veni, eu rămân ancorat. Niciodată nu se poate schimba aceasta.

Domnul Isler mi-a spus în ziua aceea: „Billy, în ciuda tuturor acestor greutăți, tu ai credința.” Eu am spus: „Credința m-a menținut.” Vedeți, ancora mea m-a ținut tare. Așa este. Nu eu am ținut, ci El m-a ținut tare. De la mine eu nu pot rezista, dar El mă ține. Desigur că El a avut un scop cu mântuirea mea. Milioane au fost în păcat când eu am venit la El, dar El m-a salvat. Cu aceasta El a avut un scop. Moartea lui Hristos a fost un absolut și a încheiat frica de moarte.

Prin moartea lui Hristos este dat răspuns la aceasta întrebare. Când El a fost împuns de tepușul morții (ca de tepușul unei albine), El l-a înghițit. Voi știți că o albină are un tepuș. Dacă ea împunge destul de adânc, atunci tepușul rămâne înăuntru. El este atunci tras din albină. Moartea a avut întotdeauna un tepuș. Moartea a avut acest tepuș până în ziua aceea, pe Golgota. Isus a mers pe drumul Lui sângerând, peste stânci, spre Golgota. Pe drumul Lui de cruce a lăsat urme sângeroase. El L-au bătut, slăbit, El a urcat dealul. Dar El avea absolutul. El știa unde stă, căci Cuvântul lui Dumnezeu exprimat prin David răsună astfel: „... Căci nu vei lăsa sufletul în Locuința morților și nu vei îngădui că Sfântul Tău să vadă putrezirea.” El știa că putrezirea începe după șaptezeci și două de ore. El a spus: „Stricați templul acesta și Eu îl voi zidi în trei zile.” El avea un absolut. El a urcat drumul sub multă batjocură. El a fost scuipat. I-au acoperit fața, L-au bătut și au spus: „Dacă TU ești un prooroc, atunci spune cine Te-a lovit.” El s-a urcat pe deal sub batjocură și rușine, pentru a fi răstignit. LUI i-au fost luate hainele, ei L-au răstignit pe cruce, gol, în fața mulțimii de oameni. Sub domnia romană a fost pusă ocară pedepsei cu moartea peste El, un Bărbat care era nevinovat. O istorisire mică despre Maria Magdalena relatează că ea a fugit acolo și a strigat: „Ce a făcut El? El a vindecat bolnavii voștri, a înviat morții și le-a adus prizonierilor libertatea. Cu ce s-a făcut vinovat?” Un preot i-a dat peste față astfel încât i-a curs sânge și a spus: „Vreți să ascultați de ea sau de mai marii voștri preoți?” O, aceasta lume denominațională este un blestem peste tot.

Ei toți au urcat dealul și El s-a târât până acolo. Satana a pus de la început sub semnul întrebării că El este cel ce era. El a spus: „Dacă TU ești Fiul lui Dumnezeu, atunci spune că aceste pietre să devină pâine. TU pretinzi că faci minuni. Dacă TU ești Fiul lui Dumnezeu, atunci transformă aceste pietre în pâine.” Același Satan bătrân mai trăiește și astăzi și spune: „Dacă crezi în vindecare divină, aici este Ioan cutare, un schilod, vindecă-l.” Nu știți că El este același Satan bătrân? Isus a spus: „EU fac numai ce-mi arată Tatăl.” (Ioan 5, 19). Vedeți, El s-a dus la Betesda unde erau mulți schilozi, orbi și toate felurile de boli. El s-a apropiat de bărbatul care era deja de treizeci și opt de ani bolnav și i-a spus: „Ridică-te, ia-ți patul și du-te acasă!” De fiecare dată când vroia bărbatul acesta să se coboare în apă, intra altcineva înaintea lui.

Când iudeii I-au găsit pe cei vindecat, au vorbit cu el și vroiau să-Lucidă pe Isus. Dar El a răspuns: „Adevărat, adevărat vă spun, că Fiul nu face nimic de la sine, ci numai ceea ce vede pe Tatăl făcând.” Acesta a fost absolutul Lui. Acesta mai este încă absolutul.

Când am fost atunci în Finlanda, l-am văzut pe băiatul acela mic pe stradă.

Eu m-am dus în preajma lui. El era deja decedat de o jumătate de oră. Când am vrut să plec, Cineva a pus mâinile peste mine. Eu m-am întors și m-am gândit: „Ce a fost asta?” Eu m-am întors încă o dată. Apoi mi-a venit un gând. Uită-te ce ai scris în Biblia ta. Aici era scris: „Se va întâmpla că un băiat mic, de circa nouă ani, să fie ucis într-un accident de mașină. Acolo vor fi mulți pomi de conifere cu stânci printre ei. Mașina va sta de-a latul străzii. El va avea ciorapi trei sferturi și o frizură scurtă. Ochii lui mici vor fi întorși, iar oasele corpului său vor fi rupte.”

Eu m-am uitat încă o dată într-acolo și am suspinat: „O, Dumnezeule.”

Eu am spus: „Rămâneți toți pe loc.” și primarul orașului era acolo. Eu am spus: „Dacă acest băiat nu se va ridica în timp de două minute pe picioarele lui, atunci eu sunt un prooroc fals. Atunci mă puteți scoate din Finlanda. Desigur! Dar dacă se întâmplă cu el, atunci Îi sunteți datori lui Hristos cu viața voastră.” Ei au stat liniștiți.

Eu m-am rugat: „Tată ceresc, TU mi-ai arătat peste ocean acum doi ani acest băiat care se afla acum aici.” Frații Moore și Lindsay erau acolo. Peste tot unde am amintit această vedenie, oamenii au scris-o în Bibliile lor. În toată țara au fost sute care au știut despre aceasta. A fost un absolut.

Tatăl mi-a arătat ce se va întâmpla. Nici un pic de teamă nu era în mine când am stat acolo, ci era absolutul, siguranță că El va învia. Acolo în Finlanda, unde au venit sute în fiecare seară la adunări. Toți oamenii de acolo m-au iubit. Ei au văzut vindecările care s-au întâmplat. Dar aici era băiatul mort. În ce consta absolutul? În viziune.” Eu am făcut ce mi-a poruncit Tatăl.”

Isus a spus: „Cine crede în Mine va face lucrările pe care le-am făcut Eu.” Acesta este absolutul vostru. Eu am spus: „Moarte, tu nu poți să-l mai ții, căci Dumnezeu a făgăduit, lasă-l liber, vino înapoi în viață.”

Băiatul cel mic s-a ridicat și a privit în jur. Peste tot oamenii au leșinat. Acest eveniment a fost scris și semnat de însuși primarul orașului. Ce a fost? Un absolut. Isus Hristos este același ieri, azi și în veci. El este același Dumnezeu, care l-a înviat pe fiul văduvei din Nain care era dus la mormânt.

În timpul acela morții erau îngropați imediat. Ei nu erau lăsați până în ziua următoare, ci erau îngropați imediat. Isus Hristos mai este încă același ieri, astăzi și în veci.

Eu îmi amintesc de evenimentul din Mexico, când a murit copilul acela mic. Pe la ora nouă doctorul a confirmat decesul și seara, la ora douăzeci și două s-a întâmplat minunea. Această femeie cu copilul nu s-a lăsat prin nimic mângâiată. Fiul meu, Billy, a vrut s-o oprească, dar fără succes. Acolo au fost trei sute de oameni de ordine care au vrut s-o oprească. Cu o seară înainte un om orb și-a primit din nou vederea. Ea a auzit despre aceasta. Totuși, după aceea eu am zis: „Frate Moore, mergi tu acolo și roagă-te pentru ea.” Ploua foarte tare și oamenii stăteau acolo de dimineață. În timp ce vorbeam, am văzut în vedenie un copil mic mexican care nu avea încă dinți, care stătea acolo și zâmbea spre mine. Eu îl vedeam direct înaintea mea. După aceea eu am spus: „Un moment, te rog, frate Moore, lasă femeia să vină aici.” O, ce absolut!

Când a venit în față, a căzut jos și a strigat: „Padre, padre”, ceea ce înseamnă tată. Eu am spus: „Te rog, ridică-te.” Traducătorul i-a spus aceasta și ea s-a ridicat. După aceea eu am spus în rugăciune: „Tată ceresc, eu stau aici în ploaia aceasta ...”

Aceasta femeie era de circa douăzeci și trei de ani. Ea avea un păr lung care curgea în jos. În privirea ei se putea citi așteptare. Ea s-a întâlnit cu bărbatul care fusese orb circa patruzeci de ani. Ochii lui s-au deschis pe platformă. Ea știa că dacă Dumnezeu poate să deschidă ochii orbi, poate să vindece și copilul ei. Acolo era copilul cel mic sub pătura udă. Ea a așteptat mult acest moment. Era seara târziu. (Articolul cu fotografia au fost în revista oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline.) Eu spun acum: „Tată ceresc, eu nu știu ce înseamnă aceasta. Eu sunt numai slujitorul Tău, totuși eu am văzut viu acest copil.” Eu am pus mâinile peste el în Numele DOMNULUI Isus, copilul a început să plângă. Mama a luat copilul și a început să strige. Și oamenii au început

să se miște. Femeile au leșinat. Eu am spus: „Să nu vorbiți încă despre aceasta. Mai întâi să meargă cineva cu mama și să fie confirmat de doctor că acest copil a fost într-adevăr mort.” El a murit din cauza aprinderii la plămâni. Noi avem confirmarea semnată de doctor. Ea s-a gândit: „Ce a fost aceasta?” Ea a crezut că dacă Dumnezeu poate să deschidă ochii orbi, atunci El poate să învie și morții. El este același pentru totdeauna. Eu am fost sigur după ce am văzut viziunea. Când am văzut apoi copilul, pentru mine a fost un absolut. Moartea a trebuit să dea câștigul ei înapoi. Fiul lui Dumnezeu a murit pentru noi. Tepușul morții era pe cale să-L străpungă pe El. L-au batjocorit pe El și au spus: „TU vrei să fii un prooroc?” Cum a putut El să se lase batjocorit și scuipat în față fără să se împotrivescă? Acesta nu este Emanuel. Acesta este numai un om obișnuit. Vedeți ce au făcut soldații băuți cu El. Fața Lui sângera. Satana și-a spus: „Acum îi voi căpăta.” Albina morții începuse să zboare în jurul Lui pentru a-L împunge cu tepușul morții. Dar fraților, când acest tepuș L-a impuns pe Emanuel, El a fost scos afară și moartea și-a pierdut puterea.

Nu este de mirare că Pavel a putut spune mai târziu în fața morții: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin DOMNUL nostru Isus Hristos!” Moartea lui Hristos este absolutul pentru fiecare om căruia îi este teamă de moarte. Din toată inima eu spun „Amin” la fiecare cuvânt din Cartea aceasta. De aceea eu știu că Duhul Sfânt este un compas care mă conduce. El este cel care mi-a spus că acest Cuvânt este adevărat. El este absolutul meu, raza mea de soare. El este viața mea, ancora mea. Dacă vin greutăți, atunci El este steaua care-mi arată direcția. Dacă eu nu mai știu cum va merge mai departe, atunci Duhul Sfânt este compasul meu care mă aduce la locul cuvenit. Denominațiunile sunt ca celelalte stele. Ele se mișcă prin lumea aceasta. Celelalte stele se mișcă împreună cu lumea, dar nu Steaua Nordului. Lumea se poate mișca încolo și înapoi, dar El rămâne pe loc. Steaua Nordului stă pe loc, celelalte își schimbă locul. Voi le puteți vedea aici și dincolo. Așa este și cu bisericile denominaționale. Dar Hristos este absolutul. El este cel în care vă puteți încrede. Dacă denominațiunile v-au dus în rătăcire, atunci priviți numai, simplu, spre El. Duhul Sfânt este compasul vostru. El este întotdeauna credincios față de Cuvântul Său.

Mie mi s-a spus că aceste lucruri supranaturale nu se pot întâmpla într-un astfel de timp modern. Eu m-am gândit că dacă nu ar exista un Dumnezeu, atunci am putea trăi, mânca, bea și să fim veseli. Dar dacă există un Dumnezeu, atunci lăsați-ne să-i slujim Lui. Eu am trăit ziua în care El a desăvârșit totul. Chiar și morții a înviat, ca atunci când a fost pe pământ. Acestea sunt confirmate prin mărturiile autentice. Este adevărul. El este absolutul meu. Faceți-L pe El absolutul vostru. Și în timpul greutăților El a fost absolutul meu .

Prieteni, eu nu aș putea aduce totul la exprimare, cilar dacă aș vorbi zi și noapte până în veci. Să nu încercați să înțelegeți aceste lucruri, căci nu puteți. Nu există nici o posibilitate de pătrundere. Voi spuneți; „Frate Branham, dacă tu o trăiești ...” Eu nu pot altfel decât să cred. Nu depinde de străduința mea. Eu cred pur și simplu. Nu este alergarea sau voia noastră, ci mila lui Dumnezeu. Nu prin lucrarea noastră, ci din har. Eu cred din toată inima. El trebuie să facă restul. Credeți simplu și procedați corespunzător.

„Dragostea lui Dumnezeu, bogată și curată, fără granițe și bogată,

In veci să fie această dragoste Cântecul sfinților.”

Este imposibil ca cineva să înțeleagă aceasta cu mintea lui sau prin învățare. Voi v-ați pierde mințile. Voi nu puteți. Nici să nu încercați. Dumnezeu nu poate fi pătruns și nici nu puteți înțelege ce face El. Voi îl credeți pe Dumnezeu. În aceasta este taina. Să nu încercați să înțelegeți, ci credeți. Eu nu vă pot explica toate amănuntele. Nu pot spune cum se întâmplă. Eu cred și știu că se întâmplă.

Dacă îi promiteți ceva unui copil mic, atunci el crede. să vă țineți de cuvânt. Voi sunteți copiii lui Dumnezeu. El își ține Cuvântul. Credeți simplu. Să nu vă lăsați descurajați, ci rămâneți stabili. Dumnezeu a confirmat-o deja mai înainte. El trebuie s-o facă și acum. Dacă El nu o face, atunci El vă va spune de ce nu o poate face. Așa este. Rămâneți pe aceasta.

Eu nu știu dacă voi cunoașteți cântarea „Dragostea lui Dumnezeu”, care a fost găsită pe peretele unei case de boli nervoase.

„Dacă am umple marea cu cerneală, și cerul ar fi pergament,

Dacă fiecare fir ar fi o pană și fiecare ar putea scrie cu ea.

Să scrie dragostea lui Dumnezeu marea largă ar înghiți-o.

Niciodată nu pot cărțile să cuprindă totul, chiar dacă valoarea lor ar fi și mai mare.”

Gândiți-vă numai, peste două treimi din pământ constă din apă, se mai adaugă hidrogen și oxigen și toată umiditatea din aer. Dacă toată umiditatea ar fi cerneală și nenumăratele bilioane de fire ar fi pene de scris, atunci bilioanele de oameni care au trăit pe pământ ar fi fost scriitori. Dacă fiecare din ei ar fi încercat să descrie dragostea lui Dumnezeu, atunci oceanul ar fi secat. Nu ar exista destul loc de scris, chiar dacă sulurile de pergament s-ar întinde de la veșnicie la veșnicie.

Să nu încercați să înțelegeți, pentru că nu puteți. Voi v-ați pierde mințile dacă ați vrea s-o faceți. Credeți numai. Faceți-L absolutul vostru. Rămâneți în odihna adâncă și în trăirea pe care nu le veți putea uita niciodată. Fiți ancorați în ea. Ancora voastră va rezista și prin valea morții.

Noi ne aplecăm capetele. Ce mare ești Tu! Ce mare ești Tu! Noi ne-am aplecat acum capetele. Voi ați fost religioși, asta este bine. Eu prețuiesc aceasta la fiecare dintre voi. Eu sunt sigur că și Dumnezeu o socotește. Dar voi nu ați avut încă această trăire absolută. Ceva anume, nu numai să vă arătați că credeți. Nu numai să primiți voi, ci El să vă răspundă. Din momentul acela viața voastră este schimbată și voi credeți fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu și întăriți fiecare făgăduință cu un Amin. Voi țineți tare de absolut și vă gândiți la Cuvântul Său: *„Cerule și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”* Dacă voi nu ați ajuns încă să puteți spune la fiecare Cuvânt „Amin”, pentru că este contra dogmei voastre sau al denominațiunii voastre, atunci voi trebuie să trăiți acest absolut ca Moise și toți ceilalți. Dacă vreți să-L trăiți astăzi, atunci mărturisiți prin ridicarea mâinilor voastre spre Dumnezeu. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe voi toți, în toată clădirea.

Tată ceresc, eu știu că noi toți trebuie să plecăm odată de aici. Vine timpul când vom părăsi lumea aceasta. Noi nu știm când va fi timpul acesta. Dar nici nu depinde de aceasta. Când va fi încheiat timpul nostru, vrem să venim sus. Dorința noastră în timpul cât suntem aici, este de a-Ți sluji Ție. Pavel a fost pe drum spre Damasc pentru a prizoni Biserica, când s-a întâlnit cu lumina. Acolo El a trăit absolutul, astfel încât a putut privi moartea în față și a putut să spună: *„Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin DOMNUL*

nostru Isus Hristos!”DOAMNE, Tu ai devenit absolutul total al apostolului. Tu ai fost pentru el „Aminul” după fiecare frază. Tu ai fost steaua călăuzitoare a vieții sale. Tu ai fost îndrumătorul drumului. Tu ai fost compasul pentru el, care l-a condus prin furtuni. Tu ai fost descoperirea, Tu ai fost speranța lui și mântuirea. Și în ceasul morții Tu ai mai fost absolutul lui.

Tu ai fost absolutul lui Daniel. Tu ai fost absolutul tuturor proorocilor. În mijlocul diferențelor dintre denominațiuni și al necazurilor din zilele acelea, în ciuda fariseilor și a saducheilor, totuși au existat oameni care Te-au luat ca absolutul lor.

DOAMNE, astăzi sunt bărbați și femei care sunt mișcați de milă, umpluți cu dragoste și inimi care sângerează, ei doresc o trăire adevărată, prin care Îl recunosc pe Dumnezeu. DOAMNE, ei vor siguranță, absolutul. DOAMNE, poate oamenii nu au știut că există mai mult decât a adera la o biserică. Fie ca ei să înțeleagă că eu am încercat sincer să le spun că aderarea la o biserică este ca o aderare la o lojă, la metodiști, bapțiști, catolici și penticostali, care nu este destul. Ei trebuie să fie născuți înăuntru, în biserică și introduși în trupul tainic al lui Hristos. Așa devin ei mădulare ale trupului Său, înzestrați cu darurile Duhului, pentru ca trupul Lui cel mare să intre în acțiune cu putere.

O, Dumnezeule, aceasta a fost dorința celor care au ridicat mâinile azi dimineață. Pune-mă în slujba Ta, o DOAMNE. Ia-mă, formează-mă. Lasă-mă să-mi recunosc locul și dăruiește-mi absolutul vieții mele. Leagă-mă tare, o DOAMNE. Binecuvântează-i! Vindecă bolnavii și pe cei suferinzi. Salvează-i pe cei pierduți.

DOAMNE, noi știm, de obicei oamenii sunt rugați să vină în față printr-o chemare la altar. Dar aceasta a devenit o tradiție. În dimineața aceasta locul este plin, dar DOAMNE, Tu le-ai vorbit. Ei și-au ridicat mâinile. Ei au luat o decizie. Ei vor să trăiască ceva adevărat. Eu vin cu rugăciunea mea pentru ei. Admite fiecăruia în parte. Iartă-ne păcatele noastre. Vindecă bolile noastre. Dă-ne eliberarea de care avem nevoie, și fii cu noi. DOAMNE, fie ca noi să nu mai uităm, începând de astăzi, că suntem legați de un absolut, steaua noastră, a dimineții, pe cruce, Hristos. Fie ca Duhul Sfânt să ia Cuvântul lui Dumnezeu și să îl descopere, în timp ce bolnavii sunt vindecați și sunt arătate viziuni, morții sunt înviați și lucrurile pe care le-a făgăduit El se împlinesc. Fie

ca această biserică și acești oameni, această parte a trupului lui Hristos care este adunat astăzi aici, să trăiască cum a spus Isus: „Voi sunteți sarea pământului.” Fie ca ei să fie sărați, ca cei din împrejurul lor să înseteze. Sarea produce sete, și sarea protejează dacă este folosită. O, Dumnezeule, eu mă rog ca Tu să le dai toate acestea oamenilor, să devină câștigători de suflete.

Binecuvântează pe păstorul nostru, fratele Neville, pe acest slujitor smerit al DOMNULUI, care-și îndeplinește sarcina ca mădular al trupului lui Hristos. El încearcă cu teamă să facă tot ce îi spui Tu. Binecuvântează-i pe bătrânii care au fost de partea mea în timpul întunecat prin care am trecut.

Fii cu Biserica, care a ținut cu mine și care s-a rugat cu mine în timpurile grele. DOAMNE, eu îi iubesc și eu aduc acum rugăciunea pentru ei, ca ei să privească spre Tine. DOAMNE, fie ca ei să nu privească spre învelitoarea muritoare a unui slujitor. Fie ca ei să privească spre Tine, care ești Atotștiutor. DOAMNE, indiferent cine suntem, noi suntem muritori. Nu este vorba despre mesager, ci despre mesaj. Admite, DOAMNE. Noi vrem să arătăm numai spre Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Fie ca pentru fiecare în parte să devină astăzi realitate pentru copii, că El este absolutul pentru întreaga adunare. Noi ne rugăm în Numele lui Isus. Amin!

Noi vrem să ne ridicăm mâinile spre El și să cântăm „Eu Îl iubesc”. Câți simțiți că El a devenit absolutul vostru? Cuvântul. El este Cuvântul. Credeți voi asta? El este Cuvântul. Duhul Sfânt a însărcinat Cuvântul ca să devină o lumină în voi și să aibă loc confirmarea Cuvântului. Primiți Cuvântul în inimile voastre și lăsați înăuntru pe Duhul Sfânt. Atunci Cuvântul va fi confirmat. Credeți! Fiți smeriti! Să nu doriți să fiți bărbați mari. Fiți mici, pentru ca Dumnezeu să poată face ceva din voi. Cine îl iubește, să spună Amin! Voi știți ce înseamnă cuvântul „Amin”. „Așa să fie.” Așa este.

Noi vrem să-i strigăm un „Aleluia”. Știți voi ce înseamnă aceasta? „Slăviți-l pe Dumnezeul nostru!”

Când am fost în Germania, am vorbit într-o zi în fața multor sute de oameni. Eu am spus: „Este ciudat, că voi, germanilor, nu mă puteți înțelege.” Pe drum înapoi, am auzit un câine lătrând în engleză. Eu am spus, el părea că nu are probleme. Am auzit și o pasăre ciripind în

engleză. Pe stradă m-am întâlnit cu o mamă cu un bebeluș în brațe. Bebelușul a plâns în engleză. Ce este cu voi, oamenilor? O, dacă v-ați uita numai în jur. El este peste tot. Desigur!

Noi vrem să ne ridicăm împreună, să ne ridicăm mâinile, să închidem ochii și să cântăm. Îl iubiți voi toți? Atunci spuneți „Amin”. Voi știți că cuvântul „Aleluiah” este în toate limbile la fel. Acest cuvânt ar trebui să fie pentru noi, creștinii, aproape un salut. Dumnezeu nostru este vrednic de toată închinarea. Nu-i așa? Desigur. El este Mântuitorul meu. El este Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu pentru mine. El este absolut același, ieri, azi și același în veci pentru mine. Este El și pentru voi?